

KIADJA AZ „ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET“ ♦ ♦ SZERKESZTI: UNGER EMIL DR

Megjelenik egyelőre minden hó közepén.

Kéziratok és szakkérdések a szerkesztőség címére küldendők.

AZ ORSZÁGOS HALÁSZATI EGYESÜLET tagjai ingyen kapják.

Nemtagoknak előfizetési díj:

Egész évre 8 aranykorona, fél évre 4 aranykorona.

Előfizetési díjakat és hirdetéseket az Országos Halászati Egyesület (Budapest, V, Országház-tér 11. II. em. 213.) fogad el.

SZERKESZTŐSÉG: BUDAPEST, M. KIR. HALÉLETTANI KISÉRLETI ÁLLOMÁS (II, DEBRŐI-ÚT 15. SZÁM.)

TARTALOM : Haltermelésünk multjából. *Landgraf János.* — Sportszertü-e a hal fogása duttyozással. *báró Szurmay Sándor.* — A ponty kapása (pedzése). *L. Kiss Aladár.* — A gardáról. *Dr. Unger Emil.* — Társulatok. — Egyesületek. — Vegyesek. — Hivatalos árjegyzés. — Hirdetések.

Haltermelésünk multjából.

Irta: Landgraf János.

(Folytatás.)

A nép kezén különösen elterjedt az u. n. *eresztő*- vagy *cérna*-háló használata. Az ilyen cernából való, a nép magakészítette háló kezelése a lehető legegyszerűbb volt. Abból állott, hogy az esti szürkület beálltával, a partmenti nádasokban elrejtett lélekvesztőben a halász vízre szállt, s a magával vitt végeket egy-egy vonalban a vízbe eresztette, ahol azok a felszínen alkalmazott gyékénykötegeken függve a vízben, a hálók szélességének megfelelő függélyes falat alkottak. A táplálékát éjjel kereső hal könnyen beleütődött az ilyen hálózatba, abban megnyaklott és főleg a kényes fogassüllő bele is pusztult. Mikor aztán hajnali szürkületben a halász ismét vízre szállt hálóinak feljárása végett, ugyancsak kényelmesen vehette birtokba a zsákmányt. Látnivaló ezekből, hogy az eresztő háló felette olcsó, könnyen és nyom nélkül kezelhető, ezért nehezen ellenőrizhető, de mindig biztosan dolgozó eszköz illetve fogásmód. Rendszerint 40 vég ilyen hálóval dolgozott egy-egy eresztős, s mert egynek a hossza 20 ölnyi volt, tehát 100 ilyen halász mintegy 150 kilométer hosszú vonalban állta útját a halak táplálékszerzésének. Főleg a zalai és veszprémi partokon foglalatoskodó szőlőmunkások és vincellérek üzték ezt a halfogást, oly tömegesen, hogy megfelelő időben ezekre rugott az ilyen hálók száma a tóban. Ha aztán tartós szél lehetetlenné tette a hálók feljárását és kiszédését, mint azt közvetlenül többször is tapasztaltam, egész tömege a legszebb fogásoknak megromlottan és hasznavehetetlen állapotban került szárazra.

Az eresztősök ugyan rendszerint a halászbérlők engedélyével jártak a Balatonra halászni, azon kötelezettséggel, hogy a fogást limitált áron a bérlőknek tartoznak átadni. Noha az utóbbiak nagyon is tudták, hogy ennek a feltételnek az eresztős csak akkor tesz eleget,

ha mással nem tud jobb vásárt csinálni, az engedélyt megtagadni nem volt bátorságuk, mert állításuk szerint vagyonuk, sőt életük biztonságát tették volna kockára.

Ezek tudatában a szövetség az eresztős halászat megszüntetésével kezdte meg munkáját. A bérlőket eltiltotta az imént említett engedélyek további kiadásától. Továbbá szabályozta a huzóhálók használatát, azok száma, hossza és szemüregének mérete tekintetében, hogy ilyen módon a fogás lehetőségét egyenlővé tegye és a sok bérlő között természetesen fejlődő versenyt mérsékelje. Ezen hálók használatbavétel előtt a szövetségnél bemutatandók voltak és az szabályszerűségüket lepecsételéssel igazolta. A hatóság által megszabott kiméleti idő tartamára a halászhajókat és ladikokat községenként lefoglalta. A régi szerződések helyébe új szövetségi szerződéseket készítettett, amelyekben magánjogi alapon gondoskodott a szövetség közérdekű feltételeinek érvényesítéséről. A tettenért orvhalászkoknak a hatóság kezére való juttatását és cselekményük szigorú megtorlását a szövetség saját közege által szorgalmazta. Mindezekon kívül még Ederics község határában pontytermelő tavak létesítését is napirendre tűzte, a tó halállományának szaporítása és nemesítése végett, ámde azt pénzügyi akadályok miatt nem bírta befejezni. Ugyancsak anyagiakban való gyengeségen mult a halászok ellenőrzését célzó programjának megvalósítása is. Ebből csupán annyi vált ténnyé, hogy az igazgatót motoros ladikkal látta el, ekként képesítve őt a halászkoknak munkaközben való hathatós ellenőrzésére. Ebben az irányban néhai *Nedeczky Jenő* és *Hennel Károly* tettek az ügynek elismerésreméltó szolgálatot, mert kitartó buzgalmuk folytán halászok és orvhalászkok erősen érezték a szigorú ellenőrzést. Annálfogva pedig, mert a hatóságok a törvényt pótoló szabályrendelet büntető határozatainak szigorubb alkalmazásával iparkodtak a szövetséget támogatni, a törvényes rend javuló irányban kezdett kialakulni.

Ám a szövetség élettartama nem tartott soká. Ami-

kor a halászatról szóló 1888: XIX. tc. hatályba lépett s a halászati társulatoknak mint törvényes szervezeteknek megalakítására került a sor, a szövetség volt az első, mely társulattá alakult s 1890-től fogva, mint „*Balaton halászati társulat*“ folytatta munkáját. Rövid fennállása ellenére is hasznos munkát végzett. Arról nem is szólva, hogy szervező tevékenysége tette lehetővé a társulat utjának egyengetését s csupán a bérlők kihagyása által, legkisebb zökkenés nélkül törvényes szervezetek való átalakulását, a kebelében leszűrt gyakorlati tapasztalatok tették előttünk kétségtelenné azt, hogy a közvizi halászat fellendítéséhez elégtelen eszköz az addig alkalmazott törvényes kimélet és óvás, hanem olyan cél tudatos gazdasági tevékenységre van szükség, amely a halak szaporodását, fejlődését és nemesítését közvetlenül szolgálja. Sokszorosan meggyőződve pedig a halászok között természetszerűleg fejlődő versenynek káros hatásáról, amennyiben az csirájában öli meg nemcsak az ésszerű kiméletet, hanem méginkább a cél tudatos halkultúrát, a szövetség kebelében érlelődött meg az a gondolat, hogy a törvényben intézményes uton kell biztosítani a halászatnak okszerű művelését és gyakorlását. Igenis, a balatoni szövetség volt első állomása annak az utnak és iránynak, amelyet a halászati jogtulajdonosok kötelező társulása révén a magyar halászati törvény teremtett meg a gyakorlatban.

Már a szövetség idejében kialakult az az eszme, hogy ésszerű és belterjes halgazdaság csak úgy lesz elérhető, ha a Balaton halászata egy kézbe kerül s az kifogástalanul végrehajtott halgazdasági munka terévé alakítja az egész hatalmas vízterületet. Az ehhez nélkülözhetetlen szakértelmet és tőkét illetőleg az volt álláspontunk, hogy maga a társulat saját kezelésben, a vállalat élére állítandó vezető utján végeztesse a halászatot, a tőkét szintén lehetőleg a tulajdonosok szolgáltatásák, ha pedig ez akadályokra találna valamely bank utján kölcsön alakjában, szereztessék be, mindkét esetben vagy üzleti részesedés, vagy pedig fix kamatozás ellenében. Az utóbbi irányban bankokkal folytatott tárgyalásaink nem vezettek eredményre. Sem a halászati jogtulajdonosok, sem a nagytőkések nem bíztak a vállalat sikerében. Így került sorra az a megoldás, amely külön bérlő vállalat alakításában öltött alakot, s mint „*Balaton halászati részvénytársaság*“ 1900. január 1-től kezdődő 25 évre vette bérbe a halászatot oly kötelezettséggel, hogy azt *saját kezelésben tartozik hasznosítani.*

Hogy ez a megoldás 10 év alatt tudott csak kialakulni, abban leli magyarázatát, hogy a jogtulajdonosok által kötött bérszerződések elüthő lejáratuak voltak és tehát csakis kártalanítás mellett lehetett volna őket egyazon időpontban megszerezni, amit elkerülendő a társulat tagjaira nézve a bérbeadás jogát 1899. december 31-ig biztosította, azontul pedig az együttesen való hasznosítást alkalmazta.

Mondanom sem kell, hogy a halászat fejlődésének a tulajdonos társulat érdekei adtak irányt és életet, mert a társulat szabta meg azokat az alapvető feltételeket, amelyeket a bérlőtársaság érvényesíteni köteles volt. Szakszerűségi nézőpontból biztam is azok sikerében olyannyira, hogy jómagam ebben a vállalatban láttam a Balaton érdekében végzett szerény munkásságom legszebb gyümölcsét. Azt képzeltem nevezetesen, hogy az saját jól felfogott érdekében is igyekszik nemcsak a szerződésileg vállalt kötelezettségeinek eleget tenni, hanem mindannak, ami a tó haltermését szaporíthatja és értékesebbé teheti. Sajnos ebbeli feltevésemben alaposan csalódtam, mert a bérlőtársaság éppen a legfőbb dologban: a Balatonnak hala-

sításában tanusított legkevesebb megértést. Amit e tekintetben végzett, az szigorúan szakszerűségi szempontból nagyon messze mögötte maradt a cél követelte komoly igyekezetnek.

Ebbeli legteljesebb meggyőződésemmek többször is nyíltan adtam kifejezést, s hogy ez alkalommal is szóvá teszem, azért történik, mert több hónappal ezelőtt a Budapesti Hírlap hasábjain egy cikkelyt olvastam, amely a Balaton halászati r. társaság 25 éves multjával foglalkozva, eme társaság érdeméül tudja be a halászat terén tapasztalható lendületet. Szerintem az igazság az, hogy a bérlőtársaság szervezte a halfogást és a halértékesítést s ebbeli sikerével kétségtelenül igazolta, hogy a halászat körül is lehet a nagytőkét gyümölcsöztetni. Ellenben részemről most is csak sajnálni tudom, hogy a halgazdaság fejlesztésében adósa marad hivatásának és adósa az ország megnyomorított közigazdaságának. Az a kevés, ami egy negyedszázad alatt ebben az irányban történt, az a jogtulajdonosokat, legfőképpen pedig azok néhai elnökét: gróf Széchenyi Imre tevékenységét dicséri. Az igazság érdekében ezt kifejezésre juttatni azért is kedves kötelességemnek tekintem, hogy emléke előtt az elismerés zászlaját meghajthassam.

(Folytatása következik.)

Sportszerű-e a hal fogása duttyozással?

Ennek kapcsán:

a horgászat és a vadászat nyújtotta élvezetek összehasonlítása.

Irta: báró Szurmay Sándor, ny. gyal. tábornok.

Duttyozás alatt a halfogásnak azon módját értjük, amidőn a téli pihenőre a víz fenekén összeverődött halat (pontyot és harcsát) csali nélkül, csakis az ólommal nehezített és leeresztett csupasz horoggal fogják meg, még pedig nem a szájába, hanem testének más, ép eltalált részébe akadt horoggal.

A „Halászat“ szerkesztősége azon kérdést intézte hozzám, vajjon sportszerűnek tartom-e ezen fogási módot?

Elfogultság nélkül mondhatom el véleményemet erről a kérdéstről, mert magam sohasem kultiváltam eddig ezt a fogási módot, sőt a „duttyozás“ kifejezést is csak a „Halászat“ hasábjain olvastam először, mint előttem eddig teljesen ismeretlen fogalmat. Megtörténhetett ez, dacára annak, hogy én eddig is pontosan tudtam azt, hogy a pontyot őszi összeverődése után igen könnyen meg lehet fogni fészkeben, sőt még ennél is többet: tudom minden különösebb nehézség nélkül álló vízben megállapítani, már ősszel, még mielőtt a víz befagy, még pedig teljesen megbízható módon azt a helyet, ahol a ponty fekszik, anélkül, hogy a fészket bármiképp is megbolygatnám. Folyóvízben is hiszem, ha erősebb folyása nincsen a víznek, hogy fel tudom pontosan ismerni helyüket a víz színéről. A megállapításhoz nem kell más, mint egy csónak, mellyel a vizen mozoghatunk és nem gátojla a megállapítást az sem, ha a víz zavaros. Arra a kérdésre, hogy miről lehet hát megismerni azt a helyet, még visszatérek.

Nézzük most már a *duttyozás sportszerűségét!*

A válasz erre a kérdésre önként kínálkozik, ha a magyar sporthorgász lelkületét, pszichéjét, etikáját, morálját, valamint a horgászat gyönyörűségét kissé megvilágítjuk. Ezt pedig azon magyar olvasóközönség előtt, mely a horgászat iránt egyáltalában érdeklődik, csak úgy tudjuk kellőképp és érthetően megtenni, ha azt a nálunk széle-

sebb körben ismert vadászattal hozzuk vonatkozásba és párhuzamot vonunk a kettő között. Tesszük ezt annál is inkább, mert az ép ezen kérdéssel kínálkozó kedvező alkalmat is fel akarjuk használni arra, hogy a sporthorgászatot megkedveltesük és terjesszük, elsősorban a szabad természet iránt és így a horgászat iránt is legtöbb fogékonysággal bíró vadásztársaink között.

A vadász ismerve területét, a vad szokásait, járását stb., nemcsak hogy tudja azt, hol keresse a vadat, hanem mielőtt azt elejti, kell, hogy lássa is. Sőt a lövés előtt gyakran meg is kell figyelnie vagy legalább is pontosan megszemlélnie azt is, esetleg trofeáját, mert annak neme és trofeájának minőségétől függ gyakran az is, hogy lő-e, vagy nem. De a vad meglátása után adott esetben annak észrevétlen megközelítése is szükséges a biztos lőtávolságra. Sok ügyesség, leleményesség, nyugalom, valamint tudás és gyakorlat kell ehhez, de különösen cserkészeten ahhoz, hogy ő lássa meg előbb a vadat és nem megfordítva, mert különben kárbavész fáradsága, a vad elugrik.

A horgásznál — bár ugyanazok a minőségek szükségesek — másként áll a dolog. „Látott” nagyobb halra a legeslegritkább esetben horgászhat sikerrel, mert a halat csak fényesen tiszta viznél látja egész közéről, ha megfelelő ruházatban és kellő óvatossággal a parton vagy valamely műépítményen közelíti meg. Ha ily helyzetben sikerül neki észrevétlenül visszavonulnia arról a helyről és ezután úgy bedobnia horgát, hogy a hal sem karjának, sem horognyelének mozgását ne lássa és ettől el ne riadjon, lehet sikere, de ez igen ritka eset. A rendes helyzet az, hogy csak „tudott” halra horgászik, vagyis olyanra, melyről — ha van fajtájából abban a vízben — tudja azt, hogy hol tartózkodik, tehát hol keresse, de ép ez a körülmény képezi a horgász számára azt a nagy ingert, mely ellenállhatatlanul vonzza a viznek ily helyeihez. Ezekről álmodozik mindig és felejtethetetlenek maradnak olyanok, melyeknél már szép sikerrel horgászott. Ezeknek a helyeknek a felismerése nem is oly nehéz és annál könnyebb, minél jobban ismerjük egyes horgászati szempontból fontos részeken a víz mélységét és a fenék mineműségét (kavicsos, iszapos voltát stb.), továbbá a fenéken fekvő tuskókat, sziklákat vagy egyéb akadályokat. Minden más jelentős tényezőről a horgász a viznek megtekintése után rögtön tájékozást nyer. De a kezdő horgász is némi gyakorlati utmutatás után egy-két kirándulás alatt elsajátíthatja a legszükségesebb tudnivalókat.

A horgász épp úgy, mint a vadász, szereti azt, ha személyesen szétnézhet előbb és tájékozódhat a területen; egyik sem szeret vaktában botorkálni. Mindkettő rögtön felismeri sok-sok apró jelenségből a jó helyeket és ezek között is a legjobbakat. Sportjuknak üzésénél utóbbiakra törekszenek, a többit azután keresik föl.

Azt az érzést minden vadász ismeri, amely megszállja, amidőn hajnali cserkészeten az erre legjobbnak tudott fiatal vágásban mozog, ahol minden pillanatban láthat egy tisztáson, úton, lénián, a szemben levő lejtőn vagy egy megmászott magas állásról legelésző fővadat vagy özbakot. Hasonló érzése van a horgásznak, amidőn készségével kezében a szükséges óvatossággal halad haladus vizének a partján. Ő is nézi a víz minden változatát. Ahhoz a legjobb helyhez, mondjuk valamely ismert malom duzzasztójához törekszik, mert tudja, hogy ott a legmélyebb vízben védett helyen található meg minden emberi számítás szerint az ebben a vízben élő halak közül a legnagyobbakat. Amint eléri azt és megpillantja, azonnal meg is állapítja, hogy pl. ott a jobboldali csendes, mélyvízű sarokba dobja be legelőször a horgot. Mialatt erre előkészül és a fogandó halnak való és különös gondal

megválasztott csalit a horogra szereli, ugyanolyan a lelki állapota, mint a cserkelő vadásznak abban a pillanatban, amidőn szél alatt, közel magához hallja a sürűben a vad zörgését, amidőn dobogó szívvvel megáll és mielőtt egy további lépést tenne, vár, hogy megállapítsa azt, merre halad a vad és milyen magatartást kövessen a következő pillanatokban, hogy a vadat lássa is és esetleg meg is löhesse.

Azt a gyönyörűséget és élvezetet ellenben, amit a vad látása és megfigyelése a vadásznak nyújt, a horgász alig ismeri, hisz jelentős halat a szabad vizen ugyszólván sohasem vagy igen ritkán lát, annak megfogása pedig felette ritkán lehetséges, de viszont nem ismeri a vadász azt a maga nemében egyedülálló ingert és gyönyörűséget, amit a nem látott hal jelentkezése a horgon kivált és az öröm fokozását a következő pillanatokban, amidőn a halat megfogtuk a horgon. Egyelőre annak ellentéte-séből csak azt állapíthatjuk meg, hogy nem csalódtunk, a keresett szép, nagy hal került készségünkre. De most jönnek a válságos pillanatok még akkor is, ha jól és biztosan ül a horog: a nyugodt és biztos, szinte művészi kezelése a hálnak, hogy végül eleméből kiemelve láthassuk is és szárazra hozhassuk. Legény legyen a talpán, aki egy 8—10 kilós hallal sikeresen meg tud küzdeni és lélekjelenlétét el nem veszíti. Az, amit a cserkelő vadásznak a vad meglátása, megszemlélése, megközelítése, célbavétele, jóérzéssel történt meglövése, megkeresése, rövid keresés után történt megtalálása és birtokbavétele nyújt, azt a halásznak hiány nélkül, nem időbeli fokozásban, tehát nem csöppenként, hanem tömören, egy adagban, egyszerre adja a horgászóspornak üzőjének abban a pillanatban, amidőn horogra kerül a szép hal. És ez a — hogy úgy mondjam — komprimált gyönyörűség, sulyosbitva igen nehéz aggálllyal, hogy a megfogott hal ments Isten, még elszabadulhat, minden elhálványulás nélkül eltart mindaddig — némely jelentős hálnál 15-20 percig — amíg a halat szárazra nem hoztuk és az önelégültség melege el nem önti testünket.

Specializálva a horgászatot annak nálunk gyakorolt főbb nemeire, megállapíthatjuk, hogy első helyen áll, a legszebb és legélvezetesebb az *orsós forgóval* való halászat galócára (huhóra), csukára, ragadozó önrre és süllőre, valamint a *műléggyel* pisztrángra. Mindkettőnél a horgász folyton haladva a víz mellett, dobja és vonja be horgát mindig más és más jó helyre, hogy ezeket a szép halakat fogja. Ez volt nálunk, régi határaink között az igazi, a legszebb és legelőkelőbb sporthorgászat, amitől sajnós Trianon, legalább a pisztrángfajokra nézve, majdnem teljesen megfosztott. A *galócafogást* november, december, január hóban null fok körüli hőmérséklet mellett a felső Vágban *elője helyezem a bögő bika lövésének*, oly egyedülálló élvezet az a horgásznak. Bárki, aki ezt egyszer sikerrel megpróbálta, osztani fogja véleményemet és a siker abban a vízben biztos, ha ugyan közben ki nem kézigránátózták ezt a pompás, 20 kilóra is felcseperedő pisztrángfajtát. Rubida német szakíró e hal természetrajzáról, fogásáról stb. egy egész kötetet írt és ennek bevezetésében kiemeli, hogy a galócának fogását horggal, királyoknak való sportnak tartja. Teljesen osztjuk nézetét, mert tényleg fejedelmi szórakozás. Nem könnyű dolog: térden felül a hideg vízben taposni azt, annak ökölnyi kavicsokból álló medrében és még 30—40 méternyire kidobni a horgot pont azon hely elé, rendszeren a meder közepébe, ahol azt a páratlanul szép nagy pettyes halat lelki szemeinkkel szinte látjuk. Az ily mesteri dobás felér egy klasszikus fácánra tett sikeres lövéssel.

A *pisztrángozást* műléggyel a nyújtott öröm és

önélegültség tekintetében egyenértékűnek tartjuk a szalonkázással, legyen az most már húzás, hajtás vagy vizslával való bokrászás. De egyenértékűnek tekintjük a hajtott fácán és hajtott fogoly lövésével, bár távolról sem igényel oly mesteri készséget, gyakorlottságot és képességet, mint mindezeknek a lövése. Websten Dániel, egyike a legszellemesebb embereknek, akik valaha Amerikában éltek, a pisztráng-fogást hegyi patakban oly gyönyörűségnek, a világ összes ingereitől és élvezeteitől oly elütőnek jellemzi, hogy minden ember életében legalább egy ily pisztrángos napot kellene, hogy szerezzon magának. Pedig tudjuk, mily apró hal a pisztráng. Egy negyediklósat minden horgász már igen szívesen fog. Még nehezebb már ritkaságszámba megy. Ugyanezen fogási módokkal, mint a galócát és pisztrángot, foghatjuk a pénzes pért, a ragadozó önt, a domolykót, a csukát és adott esetben a süllőt is.

Ezek után következik hazánkban sportszerűség szempontjából az *uszós horoggal való fogás a természetes csalival* oly halakra, melyek rendszeren a víz színén keresik eledelüket, továbbá olyanoknak, melyek nem a víz fenekén, hanem annak felsőbb rétegeiben mozognak. Uszós horoggal fogjuk a keszeg- és fehérhalsajtakat, a sügérfélüket, a domolykót és süllőt, sőt a pontyot is, ha a neki megfelelő csalit észreveszi. Ennél a fogási módnál is változtatjuk helyünket, hacsak beetéssel bizonyos helyre nem gyűjtöttük össze ezt a halmérséget, amidőn azután egyenként ki is tudjuk fogni az egyes egyedeket. Gyerekek, deákok, kezdőhorgászok, hölgyek nagy gyönyörűséggel üzik ezt a fogási módot, mert nyáron ezzel sok halat lehet fogni és az embert nagyon elszórakoztatja. De a telivér sporthorgász sem veti azt meg, különösen olyan vízben, ahol meglepetésként 1-2 kilós halak is kerülnek horogra. Az így fogható halaknak egy részét tiszta vízben látjuk is, amint a csalira csapnak és azt vizik, ami külön élvezetet nyújt. Minden kicsiny és nagy álló vagy folyó vízben gyakorolható ez a fogási mód, mely a hozzáértőnek adott esetben, jó halasvízben nyújt annyi szórakozást és örömet, mint a vadászat apró vadra (nyul, fogoly), föltétlenül többet azonban, mint az olyan vadászat, melynél az ember egy félnapig is elbandukol, míg egy csapat fogolyra akad vagy egy nyulat kiugraszt, továbbá az olyan körvadászat, melynél 15-20 vadász nagy nehezen meglő 10-12 nyulat és többen még ki sem lövik a fegyvert.

(Folytatása következik.)

A ponty kapása (pedzése).

Írta: L. Kiss Aladár.

(Folytatás.)

Hogy értekezésem tüzetesebben legyen megvilágítva, szükséges ehhez a terep teljes ismerete. A bérelt terület a római I, II és III jelzésű hid közötti vízterület. Az évenként változtatott pontytanyák pedig 1, 2, 3 és 4 számmal vannak feltüntetve.

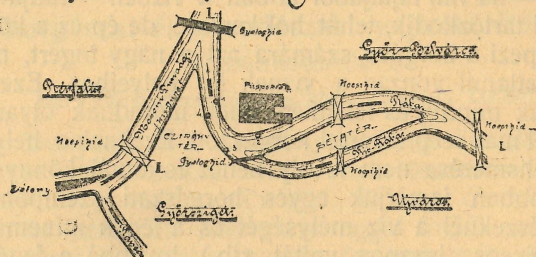
Az 1 sz. pontytanya normális mélysége: 350 cm. Talajviszonya: természetes fenék, körülbelül 1—1.5 cm. iszappal. Az 1 és 2 közötti jobbsparti részen, az 1 sz. felé húzódó limás (gyenge forgó) rész van, mely jó csukázó hely. A víz folyása ugyanis nekivágódik a 3 és 4 közötti partvédő sziklaköves partnak, miáltal azután a jelzett jobboldali part limáját elöidézi s így a lima széle az 1 sz. pontytanyánál végződik. Ezen vízmozgás tehát

az 1 sz. horgászó helyet augusztus végéig elsőrendű pontytanyává avatja, már csak azon oknál fogva is, mivel a jobbsparti víz melegebb, a ponty jobban szereti, másodsor, mivel a limában kavargó mindenféle haleledelt a víznek jobboldali folyási széle apránként elkapdossa a forgó limából és kiviszi a rendes vízfolyásba az ott leselkedő halaknak.

A 2 sz. pontytanya normális mélysége: 380 cm. Talajviszonya: meredeken lejtős part, melynek széle kisebb—nagyobb kövekkel van telehányva, mely azután körülbelül három méter hosszban a meder felé ritkul. Az 1 és 2 sz. pontytanya csak nyári horgászásra alkalmas, mivel ősszel a hal itt nem áll meg, kivéve, ha „megpezsztül“ a víz, vagyis Rába áradás előtt.

A 3 sz. hely normális mélysége: 420 cm., a 4 sz. helyé pedig: 450 cm. Ezen két utóbbi helynél, különösen a kettő közötti részénél, eltekintve, hogy köpartment van ellátva, a part széle hatalmas kövekkel van teleszórva, miáltal elsőrendű stülöző helylyé is válik. Őszi horgászásra különösen alkalmasak ezen megjelölt helyek, ahol a ponty a hűvösebb idő beálltával néha egész fal-kával szívesen meghuzódik a hatalmas, védő- és buvóhelynek alkalmas kövek között. Az itteni horgászás azonban bizonyos figyelmet és ügyességet kíván, mivel a horog könnyen a kövekbe, vagy azok közé akad. A 3 és 4 sz. között legmélyebb a Rába, melynek normális mélysége itten: 680 cm.

„A Gyöngyi Sporthorgászó Egyesületének bérelt vízterülete“

Szemléltetőleg is ismertette a horgászó terepet, rátérhetek a pontynak különböző módon megnyilvánult kapási ingerére, melyet bár bő tapasztalat alapján teszem, ennek dacára több fázisa mindmáig talány maradt előttem, hacsak az észleletekből származó következtetések igazat nem mondanak nekem.

A ponty kapásának (pedzésének) tárgyalásánál szinte magától kínálkozik a kérdés, hogy befolyásolja-e valami a halmnak evési ingerét és milyen mértékben?

Általános és régen bevált tapasztalat, hogy ha a ponty megérzi a vízben egy távolabbról jövő, de már közeledő áradást, az evési ingere annyira fokozódik, hogy ilyenkor a horgászat nemcsak szórakozás, de élvezetessé válik. A kapások ilyenkor sűrűn ismétlődnek és ha az időpontot, illetőleg napot ezen alkalomkor eltalálja az ember, bő aratásra számíthat.

A pontynak ezen mohó evéséről beszélve, egy ízben már említettem, hogy a közelgő áradáskor állandó mozgásban van, hogy minél több táplálékot vegyen magá-hoz, mivel már ösztöne sugja néki, hogy ha az áradás hozzáér és a víz megzavarodik, élelmét is nehezebben fogja megtalálni.

Hogy a víz mozgása milyen nagy befolyással van a pontyra, ennél eklatánsabb példát nem is tudunk felmutatni.

Horgászó körzetünkben tulajdonképen három víz

egyessel: a mosoni Dunaág (Kis-Duna), a Rába, mely a torkolat előtt a sétatér által ketté válik s végül a Rápca, mely horgászó területünktől nem messze ömlik a mosoni Dunaágba.

Bő haljárást szokott hozni a Rába áradása s a tapasztalat szerint, ha nincsen *nyáron* áradás, vízkörzetünkben rendszeren halszűke van. A Rába vizét egyébként is szereti a ponty és eltekintve attól, hogy a Rábának nagy kiöntési területe igen alkalmas az ívó pontynak, hőmérséklete pedig, mely a mosoni Dunaágénál 3-4 C°-al melegebb, szinte magához vonzza a halat gyenge folyásu medrébe.

A Rába áradásának bekövetkezése előtt a 2 sz., de különösen az 1 sz. pontytanya kiválóan alkalmas a pontyozásra, az apadáskor azonban a 3 és 4 sz. tanya lép előtérbe.

Rába áradáskor csak a szép, aransárga pikkelyű pontyot kapjuk, Duna áradáskor azonban megjelenik horgainkon az ezüstszerű pikkelyű dunai ponty.

Ha „áll“ a Rába, a hogy nálunk ez szokásos mondas, vagyis se nem árad, se nem apad, kuksolhat az ember a ladikjában unos-untalan, nincsen kapás s ilyenkor számtalanszor odapillantunk a vízből kiemelkedő léchez, mely a víznek emelkedését vagy apadását jelzi.

Kulmináció alkalmával tehát, mely eltarthat 2 óra hosszat vagy 2 napig is, mint tudjuk, a hal egyáltalán nem eszik.

Ellenben, ha állandó, lassu apadás van, s ennek ellenére a vizállás még normális, a nyári időszakokban a ponty mindig eszik, a napszakot tekintve pedig gyakoribb a kapása a reggeli órákban délelőtt 9 óráig és a késő délutáni órákban este 8 óráig, vagyis mig besötétedik. Kuriozumként megemlítem itt, hogy az elmúlt években szép, csendes, tiszta holdvilágos éjjeleken fogtak pontyot gombóccal, a mi azt mutatja, hogy ha a víz természete olyan, hogy a pontyot evésre készíti, azt éjjel sem hagyja abba, tehát akkor is kutat élelem után és a hold világossága csak elősegíti annak feltalálásában.

Horgászó területünkön az utóbbi években egy sajátos jelenséggel állottam szemben, mely a hosszú évek óta leszűrt tapasztalatot egy csapásra halomba döntötte.

Régebbi években, midőn a kora reggeli órákban lementünk horgászni, kikötött ladikunkban és beállított horgaink mellett, első figyelmünk arra irányult, hogy „ugrik-e“ a ponty. Tudniillik ilyen kora reggelenként, midőn derengeni kezdett, a ponty felvetette magát a 10—20 cm magasságra, a vizilepkék, szunyogok és bogarak után kapkodva. Ezen jelenség mindig örömmel töltött el bennünket, mivel ilyenkor, régi tapasztalat alapján biztosra vettük, hogy a ponty enni fog, lesz kapás és nem is telt bele $\frac{1}{2}$ —1 óra, már horgainkon lógott egy-egy szép példány.

Augusztus dereka volt, midőn egy reggel, jó korán lementem a rendes helyemre, s alig értem a ladikomhoz, Bazsi, a halór már átkiáltott a tulsó partról, hogy siessek beállítani a horgaimat, mivel oly sok ponty ugrott (megjegyzem, hogy 300—400-at említett), hogy mára biztosra veszi a szép fogásokat. Örömmel ültem bele ladikomba a jó hír hallatára, de bizony aznap estig csak egy darabot tudtam fogni. És hogy ezen eset egymásután többször ismétlődött, kezdtem kutatni az okát, annál is inkább, mivel egy régi tapasztalatot láttam ezen jelenség által megdőlve. Mi lehetett annak az oka, hogy bár százával mutatkozott kora reggelenként a hal, (amit később magam is láttam), s mire a horgászásra került volna a sor, ritkán lehetett közülük egy-kettőt megakasztani?

Ezen sajátos jelenséget a következőkép igyekeztem magamnak megmagyarázni.

Heteken keresztül mind a három folyónk (Kis-Duna, Rába és Rápca) apadóban volt, tehát hosszú időn keresztül egy irányu, azaz *apadó* mozgást végzett a víz, a végeredményben azt mutatta, a Rábáról lévén tulajdonképen szó, hogy annak felső folyása lassankint elsekélyesedett s így a benne tartózkodó pontyok, rajokba tömörülve, erős ösztönüknél fogva igyekeztek a Kis-Dunán keresztül mielőbb lejutni a mély vízre, a Nagy-Dunára.

(Folyt. köv.)

A gardáról.

Írta: Unger Emil dr.

Egyike a legközönségesebb magyar halaknak a garda, vagy Herman Ottó szerint sugár kardos (*Pelecus cultratus*). Ezt annál érdekesebb megállapítanunk, mert e sajátos formájú pontyféle hal (Cyprinida) Középeurópa többi országában sehol sem bir különösebb jelentőséggel. Bár mindenfelé előfordul, a Dunából a torkolatától kezdve pl. Regensburgig kerül hálóba, megvan a mellékfolyóiban is, de mindenütt csak szórványosan fogják, mert igazi hazája a Fekete-, a Kaspi- és a Keleti-tenger. Ez utóbbi azonban nem minden részében; pl. a Bottni-öbölben és a nyugati részében a garda hiányzik. Németországban leginkább a Haffokban fogják tömegesen, bár az utóbbi időben fogyóban van. A garda vándorló hal, mely a tengerből a folyókba csapatosan vonul.

Hazánkban a Balatonban nagy tömegben él s egyike a „magyar tenger“ gazdaságilag is jelentős halainak. Érdekes, hogy a Balatonból kifelé való vándorlását nem észlelték, ott állandóan megmarad, csak magában a tóban jár csapatosan, mint ezt Herman Ottó oly szépen leírja („Látott hal“). Mindig a felszín közelében tartózkodik. Mig a magyar dunai és a tiszai halászok, csakúgy mint a németek, ritkán fogják és ugyszólván semmire sem értékelik, addig a balatoniak megbecsülik ezt a halat, mint ételt is, de főleg azért, mert ennek a pikkelyeit használják leginkább a hamis gyöngyök készítésére szolgáló „essence d'orient“ előállítására. Innen van az, hogy a garda nálunk mindig lepikkelyezve kerül piacra. A balatoni halásztelepeken ugyanis a gardákat, mielőtt bejelve csomagolnák és elszállítanák, pikkelyeiktől megfosztják a pikkelyező asszonyok, akiktől a Balaton Halászati részvénytársaság kilószámra, lemérlegelve veszi át ezt a nagyértékű anyagot, melyet azután külföldön, főleg Franciaországban dolgoznak fel gyöngyesszenciává. Azt is érdekes lesz megjegyeznünk, hogy Németországban, ahol pl. a Keleti-tenger Haffjaiban a garda — mint említettük már — elég tömegesen él, a gyöngyesszencia nyerésére mégsem ennek, hanem a szélhajtó kűsznek a pikkelyeit használják. Viszont a Balatonban, ahol ez az apró hal szintén igen gyakori s a hires balatoni fogas főleg ebből és a fiatal gardából táplálkozik, a kűsz nem is halásszák. A külföldi szakirodalom rendszerint nem is említi a hamis gyöngyesszenciát, csakis a szél hajtó kűszszel kapcsolatban. Walter*) megjegyvez ugyan annyit, hogy *Déloroszországban* állítólag a garda pikkelyeit a szélhajtó kűszéihez hasonlóan értékesítik gyöngyesszencia nyersanyagaként.

Lássuk már most magát a gardát kissé közelebről. Alakja erősen nyulánk, oldalt lapított. A gömbölyded

*) E. Walter: Einführung, in die Fischkunde, 1913.

hát csaknem egyenes vonalú; a has oldalai keresztmetszetben homorúak úgy, hogy a has maga szinte éles. A hátoldal a kard vagy kés fokának, a has az élének felel meg. Innen a magyar kardos és a latin *cultratus* elnevezés is, ami egyet jelent.

A fej kicsi, a száj egészen *felfelé* nyíló, a szemek pedig aránylag feltűnően nagyok. A szemek nagysága s a hal hújának erősen szálkás volta lehet az oka annak, amit egy dunai halásztól hallottam egyszer, aki gardát fogott: „adott volna a jóságos Isten inkább egy *ekkora szemű* — harcsát!” (A harcsa szeme t. i. éppen ellenkezőleg, aránylag nagyon kicsiny.)

A hátuszó igen kicsi és rövid, 2—3 kemény és csak 7—8 lágú sugara van s a hosszú alsó uszó kezdeté felett van. A melluszók aránylag hosszúak, a hasuszók ellenben szintén kicsinyek. A farkuszó mélyen bemetszett, alsó karéja valamivel hosszabb a felsőnél.

A hal háta acélkék vagy olajzöld, oldalai ellenben gyönyörű ezüstösfényűek az igen laza, kerekded, vékony pikkelyektől, amelyekben a lerakódott guanin kristálykák okozzák ezt a csillogást. Ezek a guanin kristálykák, a pikkelyekből vegyi uton kivonva és a szerves anyagokból megszabadítva adják a gyöngyesszencia ható anyagát is.

Legkülönösebb azonban ennek a halnak az oldalvonal. Ez a halak u. n. „hatodik érzékszerve” ugyanis más halainkon a fejtől rendszeren egészen a fark végéig majdnem egyenes vonalban halad a test mindkét oldalán; a gardaé azonban már a fejnél gyenge ívben görbül lefelé, innen majdnem függőlegesen lefelé haladva, csaknem a has aljáig halad, majd hirtelen fordulattal ismét gyengén fölfelé vesz irányt, hogy a hasuszó után megint egy hajlásával hirtelen lefelé forduló ívben kanyarodva, végre az alsó uszótól kezdve a has vonalával párhuzamosan haladjon és így érje el a fark végét.

Ezt a halat alakja, szemeinek nagysága, szájának fölfelé irányuló nyílása s talán sajátságos, igen fejlett oldalvonal is szinte predestinálja a víz felső rétegeiben való életmódra, amelyről azonban a külföldi irodalomban is csak nagyon hiányos adatokat találhatni. Ívása május, június, sőt a július hónapokra is esik. Az ikrás a partok közelében, a sekély víz növényzetére rakja kb. 100,000-nyi petéit. Jól kifejlett állapotában a garda 30, legfeljebb 40 cm. hosszára növekszik. Táplálékára vonatkozólag a külföldi irodalom igen hiányos adatokkal rendelkezik csak, melyek egymásnak ellentmondóak is.

A legtöbb munka, mely a gardával foglalkozik, ennek táplálékát vagy nem is említi, vagy pedig e kérdés felett átsiklik azzal, hogy „apró állatokat” eszik. Egyes szerzők említik a planktont, mások (Bennecke, Bade) apró halat (tüskés pikót) is, de ez utóbbit, mint halászok állítását, kétségbevonják. A néhány éve megjelent Merkbuch für Binnenfischerei c. munkában *Smolian* a planktont és a fenék-faunát is jelzi, csak éppen a vízbehulló rovarokat és apró halakat nem. E sok ellentmondásra és a gardának a Balatonban való jelentős szerepére tekintettel elhatároztam, hogy önálló vizsgálatok útján szerzek be megbízható adatokat.

(Folyt. köv.)

TÁRSULATOK—EGYESÜLETEK.

Tógazdaságok és a kereseti adó. A tógazdaságok kereseti adóval való megterhelése tárgyában a m. kir. pénzügyminiszter úrtól érkezett leiratot múlt számban közöltük s egyszerismind jeleztük, hogy egyesületünk felirattal fog ellene élni. A felirat szövege a következő:

„Nagyméltóságú Miniszter Ur! A tógazdaságok kereseti adója ügyében egyesületünkhöz 33483/1925. VII. a. szám alatt intézett leiratára engedje meg Nagyméltóságod, hogy tiszteletteljes észrevételeinket a következőkben előadhassuk.

Tudjuk jól, hogy Nagyméltóságod ezen rendelkezése ellen az egyesület jogorvoslattal nem élhet s ezért már előző 18/1925. számú beadványunkban kifejtett és alábbi érveink is pusztán akadémikus értékkel bírnak, mégis, mert elvi álláspontunkat az ügy érdekében leszögezni kívánjuk, másrészt, mert biztosra vehető, hogy az egyes tógazdák a kereseti adó kirovása ellen törvényadta joguknál fogva és *földterületeik* termő erejének kihasználására irányuló *östermelői* tevékenységük tudatában a közigazgatási bírósághoz panasszal fognak fordulni, úgy véljük, hogy az ügynek szolgálunk akkor, amidőn a tógazdaságok adózásának kérdését tovább is a felszinen tartani és tisztázni kívánjuk.

Nagyméltóságod fent hivatkozott leirata szerint a tógazdaságok kereseti adó alá vonása a kivételes hatalom alapján 1917. évben kiadott 49473. számú háborús rendeleten alapszik. Már maga ez a körülmény is elég arra, hogy a kérdés illetően rendezését Nagyméltóságod is csak átmenetinek tekintse.

Nagyméltóságod szerint a tógazdaságokat azért kell kereseti adóval sújtani, mert a természetes, nem csapolható síkvizek a földadó kataszteri munkálatokban feltétlenül földadó alá nem eső területekként vették fel s ezért birtokosaik a bennük üzött halgazdaság jövedelme után kereseti adót fizetnek: tehát az egyenlő elbánás elvébe ütköznek, ha a több jövedelmet biztosító mesterséges halastavak földadó alá esnének. Ezzel az érveléssel azonban az öntözött rétet, rizstermelő telepet s minden egyéb olyan termelési ágat, amelynél a víz *mivelségi tényező*, amint hogy a mesterséges tógazdaságoknál is az, kereseti adó alá kellene vonni. Nem hagyhatjuk felemlítés nélkül azt sem, hogy a természetes vízterületek halászati hasznosítása is gazdasági kihasználás s az bizonyos mivelsést, ha külterjeset is, feltételez, így az ivóhelyek tisztántartását, nemes anyaggal való népesítést, őrzést stb.

Egyes tógazdaságoknak kereseti adó alá vonása sok esetben igen különös bonyodalmakra is vezet.

Köztudomásu, hogy pl. a szikes területeknek gazdasági mivelsése többek között akként történik, hogy a talaj felső rétegéből a sziket kilugozzák. A kilugozás vagy öntözéssel vagy vízzel való elborítással, tehát halastó létesítése által eszközölhető. Ily esetben, amint ez a hortobágyi tógazdaságnál már gyakorlatban is van, egyes táblákat néhány évig halastónak, utána néhány évig növénytermelés céljaira használnak. Miként lesz akkor a mezőgazdasági termelés alá vont terület után a kereseti adó leróható? Rá kell itt mutatnunk a pestmegyei szikesek már folyamatban levő lecsapolására. Ezeknek a területeknek hasznosítása előreláthatólag halastóval való váltógazdaság révén lesz lehetséges. Nem fogja a mai adóztatás rendszere ennek a mintegy 100.000 k. holdnak telkesítését káros mértékben akadályozni?

Egyesületünk a tisztelettel előadottak alapján azt a kérését terjeszti Nagyméltóságod elé, hogy fenthivatkozott átiratával a tógazdaságok adózásának kérdését ne tekintse lezártnak, hanem méltóztassék azt az érdekeltek meghallgatásával újból tárgyalás alá venni, illetőleg ez ügyben értekezletet összehívni, melyen Nagyméltóságod kiküldöttein kívül a földmivelésügyi miniszterium halászati szakértői és egyesületünk kiküldöttei vennének részt; ez az értekezlet aztán tanácskozásainak eredménye alapján a helyes megoldásra Nagyméltóságodnak javaslatot tenne.

Budapest, 1925. évi május hó 28-án.

Répassy Miklós s. k. alelnök, *Fischer Frigyes* s. k. ügyv. titkár.“

*

Lapzártáig ezen felterjesztésre válasz nem érkezett. Bizton reméljük azonban, hogy a kérdés helyes megoldása érdekében a pénzügyminiszter ur részéről is közeledés fog történni, mert ilyen életbe vágó fontos kérdést csak az érdekeltek megnyugvásáért lehet maradandóan elintézni.

F.

A Szolnokvidéki alsó-tiszai halászati társulat folyó évi május hó 5.-én tartotta gróf Bolza József elnöklété alatt Szolnokon évi rendes közgyűlését.

Eisenkolb Frigyes társulati igazgató évi jelentése szerint az elmúlt év hosszú ideig tartó árve a halak természetes szaporodására kedvező volt; az árvíz levonulása után a kubikgödrökben visszamaradt ivadékok az anyamederbe visszahelyeztetett. A bemutatott 1924. évi zárszámadások szerint 63.703,411 K tiszta jövedelemből kat. holdanként 15,000 K összesen 58.555,970 K osztalék kifizetésére és a fentmaradó 5.147,441 K tartalékalapra fordítatik. Az 1925. évi költségelőirányzatot a közgyűlés, a várható bevételeket 14,905,24 ar. K, kiadásokat 14,453,10 ar. K, az évi maradványt pedig 452,14 ar. K irányozta elő. A közgyűlés a bizottság jelentését, a zárszámadásokat és költségelőirányzatot tudomásul vette,

Cs.

A Tokaj-nagyhalászi halászati társulat folyó évi március hó 28.-án tartotta Nyiregyházán évi rendes közgyűlését Mikecz István alispán elnöklete alatt.

Elnök megnyitó beszéde után alelnök igazgató olvasta fel évi jelentését a társulat állapotáról. A közgyűlés a jelentést többek hozzászólása után tudomásul vette. Ezután a számvizsgáló bizottság terjesztette elő jelentését és jelentette, hogy a számadásokat rendben találta. A zárszámadások szerint az 1924. évben átfutó bevétel és kiadásokkal együtt 23.239,325 K. bevétellel szemben 22.062,825 K. kiadás mutatkozott. A közgyűlés a bizottság jelentését és a zárszámadásokat jóváhagyólag tudomásul vette. Ezután a bodrogi üzemszakasz bérbeadásáról határozott a közgyűlés, ezt a szakaszt is a többi szakaszokat bérelő részvénytársaságnak adván bérbe. Végül elhatározta a közgyűlés, hogy a halászati tilalom felfüggesztését ez évben is kérelmezni fogja a földmiv. ministertől.

Több tárgy nem lévén, a közgyűlés bezárattott. N.

VEGYESEK.

Kérelem és felhívás.

Julius hó 15-ével új előfizetést nyitunk lapunkra. Kérjük lapunk tisztelt olvasóit, terjesszék az egyetlen magyar halászati szaklapot, mely a halászat minden ágával és annak segéd tudományaival foglalkozva immár huszonhat esztendő óta tájékoztatja, tanítja az érdekelt és érdeklődő közönséget.

Szerezzenek új tagokat a halászat érdekeit sikeresen felkaroló Országos Halászati Egyesületnek és új előfizetőket a „Halászat”-nak. E célból jelen láppéldányunkhoz póstatakarékpénztári befizetőlapot mellékelünk.

Egyesületünk azon t. tagjait és lapunk azon t. előfizetőit pedig, akik a tag-, illetve előfizetési díjaikkal még most is hátralékban vannak, tisztelettel kérjük, hogy az idemellékelt befizetési lap felhasználásával saját fizetési kötelezettségüknek szíveskedjenek eleget tenni. Az egyesület a tagdíjakat nem nélkülözheti s ha lapunkat fenn akarjuk tartani, úgy a nem fizető tagtársaink tartozásait, ha jelen felhívásunk sem járna eredménnyel, póstai megbízás útján leszünk kénytelenek beszedenni.

A tagdíj ez évre: 8 aranykorona = 136.000 K

Múlt évre: . . . 6 aranykorona = 102.000 K

Nem tagoknak az előfizetési díj ugyanennyi.

Állami tisztviselőknél ez összegek fele.

1925. július 15-én.

Kiváló tisztelettel

Az Orsz. Halászati Egyesület elnöksége
Budapest V., Országház-tér 11. sz., II. em. 213,

Hivatalos árjegyzés. Junius hóban a forgalom lanyha váltakozó árakkal.

Nagyban való eladásnál élő halban a ponty 22,000—35,000, compó 25,000, márna 28,000—30,000, K-val volt jegyezve kgr.-onkint. Jegelt halban a ponty 10,000—25,000, csuka 12,000—26,000, süllő dunai 30,000, fogas dunai 60,000, süllő balatoni 1 kg-ig 40,000—50,000, balatoni fogas 1—2 kg-ig 50,000—55,000, 2—3 kgr.-ig 55,000—60,000, 3 kgr.-on felül 60,000—70,000, keszeg dunai 6,000—16,000, keszeg balatoni 7,000—8,000, őn hal balatoni 10,000, márna 14,000—28,000, kecsége 30,000—50,000, K között ingadozott kilogrammonkint.

Kicsinyben való árusításnál az áringadozásokat koronában és kilogrammban az alábbi összeállítás mutatja:

	1925. június 3.		1925. június 27.	
	Vásár-csarnokokban	Nyílt piacon	Vásár-csarnokokban	Nyílt piacon
a) Édesvízi (élő) hal:				
Ponty, nagy	35000—45000	35000—40000	40000—45000	35000—50000
„ kicsiny	25000—35000	30000—35000	30000—35000	28000—35000
Harcsa, nagy	70000—80000	60000—100000	70000—80000	70000—80000
„ kicsiny	50000—70000	—	50000—60000	40000—40000
Csuka, nagy	35000—45000	—	35000—45000	40000—50000
„ kicsiny	25000—30000	—	30000—35000	—
Süllő dunai	—	—	—	70000—30000
Fogas dunai	—	—	—	20000—25000
Kárász	20000—30000	20000—20000	—	—
Compó	25000—35000	—	25000—30000	36000—36000
Márna	40000—40000	—	30000—35000	—
Keszeg	—	—	—	—
Kecsége, nagy	—	—	—	—
„ kicsiny	—	—	—	—
Apró, kevert hal	—	—	—	10000—20000
b) Édesvízi jegelt (nem élő) hal:				
Ponty, nagy	18000—30000	25000—35000	25000—30000	25000—35000
„ kicsiny	18000—25000	20000—25000	18000—25000	18000—25000
„ felvagdálva	30000—40000	30000—40000	30000—45000	35000—40000
Harcsa, nagy	50000—80000	60000—60000	50000—70000	50000—80000
„ kicsiny	30000—45000	35000—50000	40000—45000	38000—60000
„ szeletlve	60000—100000	60000—90000	70000—90000	69000—80000
Csuka, nagy	30000—40000	—	35000—40000	30000—35000
„ kicsiny	20000—30000	—	20000—30000	20000—25000
Süllő dunai	30000—60000	40000—60000	40000—50000	40000—50000
Fogas dunai	60000—100000	60000—80000	55000—90000	50000—80000
Süllő, balatoni 1 kg-ig	30000—45000	50000—50000	45000—55000	—
Fogas balatoni 1—2 kg-ig	45000—60000	—	50000—70000	—
2-3 kg-ig	65000—70000	—	55000—70000	—
3 kg-on felül	75000—80000	—	70000—80000	—
Keszeg, balatoni	10000—12000	8000—12000	10000—12000	10000—14000
Kézeg dunai	8000—12000	10000—12000	8000—15000	15000—20000
Garda, balatoni	—	—	—	20000—20000
Őnhal (balin) balatoni	—	—	—	—
Kárász	8000—15000	14000—16000	14000—15000	—
Compó	15000—20000	18000—18000	15000—20000	—
Márna	15000—30000	—	20000—28000	35000—35000
Tok	—	—	—	—
Kecsége, nagy	70000—80000	—	70000—70000	—
„ kicsiny	50000—60000	—	80000—60000	40000—50000
Apró kevert hal	8000—14000	—	14000—15000	15000—20000
Pisztráng	—	—	—	—

A lap kiadásáért felelős: Dr. Unger Emil.

F. W. Lührig A.-G. Göttingen, sport- és horgászó-eszközök gyára

Világos és sötét bambusz-, Hickory-, Greenhart- és gerelyfából készült, valamint Tonkin-horgászbötkök, dobó-, fonó- és csukahorgászásra szolgáló hasított horgászbötkök, fa- és fémcsévék, olasz és közön-

séges fonócsalik, mesterséges csalétekhalak és legyek, mindenfajta pedzők és horgok, elsőrendű kender- és selyemhorgász-zsinórok, halaskosarak és vedrek, kender- és drótzsákok stb. különleges gyártása.

Képes árjegyzéket kívánatra, mintát számla ellenében küldünk. ♦ Képviselőt keresünk.

HALTENYÉSZTŐ ÉS HALKERESKEDELMI RÉSZV.-TÁRS.

Központi iroda:
BUDAPEST, V., BÉLA-UTCA 8.
Telefon 79-46 és 113-52.

Budapesti kereskedelmi telep és raktár:
BUDAPEST, IX., ERKEL-UTCA 3.
Telefon nappal: József 48-48, éjjel: Budafok 128

Veszünk és eladunk mindenfajta halat minden mennyiségben, szállítunk saját tógazdaságainkból kitenyészített gyorsnövésű, nemes egy- és kétnyaras tenyészpontyot és tenyészanyapontyokat.

HALÁSZHÁLÓK

legjobb minőségű, 3—2-sodratú, hosszúszájú kenderfonalból készült, úgyszintén halászkötelek, inslég, horog, halászcérnák készen és megrendelésre kaphatók.

HIRSCHFELD ÁRMIN
DEBRECEN, JÓZSEF KIR. HERCEG-U. 38.

HALÁSZHÁLÓ

puha inslég és kötél, hálófonal, parafa-alattság, rebzsinór minden mennyiségben kapható

ADÁM MIKSA RÉSZV.-TÁRSASÁGNÁL BUDAPEST

Főüzlet:
IV., Ferenc József-rakpart 6-7.
A Ferenc József-híd és Erzsébet-híd között.
Telefon: József 61-48

Fióközlet:
VII., Thököly-út 16.
A Keleti pályaudvar indulási oldalával szemközt.
Telefon: József 61-17

Halászati és gazdasági felszerelések:

Kötélárúk: ruhaszáritókötel, rudalókötel, nyakló, marha- és borjúkötel, istráng, szántógyeplű, nyereg stb. gyártása és eladása

Központi iroda:
BUDAPEST, V., ALKOTMÁNY-UTCA 20.
Telefon: 179-51.

halászesónakok, haltartók, csónakbárkák, apacsutok, nádvágókések, csákllyák, húzó- és kormányvezetők (kőrifából), sport- és luxuscsónakok, evezők.

HIRMANN ISTVÁN IPARTELEPEI VÁC

KÓSDI-ÚT 52. • (Vasút mellett.) • TELEFON 72

Az árúk kiválóságáról személyesen meggyőződhet!
Kérjen árajánlatot!

ZIMMER FERENC HALKERESKEDELMI RÉSZV.-TÁRS.

BUDAPEST
KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK

TELEFON { Közp. Vásárcsarnok: József 48-94.
Iroda Vámház-körút 13. " 35-39.
Fiók-üzlet József-tér 13. " 150-65.

Veszünk és eladunk bármily mennyiségű élő és jegelt halat.

HALÉRTÉKESÍTŐ RÉSZVÉNYTÁRSASÁG

HALNAGYKERESKEDÉS

ÁRUSÍTÓ HELY: **BUDAPEST IX, KÖZPONTI VÁSÁRCSARNOK** TELEP ÉS IRODA: **BUDAPEST IX, CSARNOK-TÉR 5. SZÁM**

TELEFON nappal: JÓZSEF 113-54.
TELEFON éjjel: JÓZSEF 49-06.

KÖZPONTI IRODA:
BUDAPEST, V., SZÉCHENYI-UTCA 1. SZÁM
TELEFON: 154-44, 154-45.

MEGVESSZÜK tógazdaságok egész haltermését, SZÁLLITUNK a Magyar Tógazdaságok Részvénytársaság kezelésében levő tógazdaságokból elsőrendű gyorsnövésű cseh és bajor egy- és kétnyaras pontyokat, anyapontyokat s minden más tenyészhalat és megtermékenyített fogassüllőikrát, valamint etetési üzemre berendezett tógazdaságok részére különféle haltakarmányt.